

chí túc trực. Bà Hoa sẽ tới đó thay quần áo khác, rồi lên xe — một chiếc xe hơi đeo băng số của Bộ Quốc phòng — về tổng hành doanh ở Yên phụ. lát nữa, bà Hoa sẽ ngồi trước điện đài, kìa ông Hoàng ở Sài gòn. Ông già lù khù đeo kính kính cận thị dày cộm, nổi danh khắp năm châu về điệu xì gà Havan và bộ com lê bạc màu, chạt ních, tuột đường chỉ, chắc sẽ giật nảy người khi cầm bản dịch của bức điện trong tay.

Già Tư chết ! Nếu có người bạn già nào được ông Hoàng thương nhiều nhất, sẵn sàng tha thứ nhều nhất, người ấy phải là già Tư. Hai người quen nhau từ lâu, từ thuở già Tư là tên tù vượt khám Côn đảo sau khi giết chết hai cặp rặng Pháp độc ác, còn ông Hoàng là một thanh niên gang lỳ, ném dáo, bắn súng khét tiếng trên các bến tàu quốc tế, giang hồ với mối thù quốc phá, gia vong chưa trả được. Bí danh là Tư, lại già trước tuổi — một mái tóc bạc phơ từ năm chưa bốn mươi — nên người ta gọi là già Tư.

Già Tư chết ! Chắc ông Hoàng sẽ nhớ lại những đêm luân lạc phải kiếm đủ tiền cho thả g em vong mạng uống rượu. Mà uống dẫu ít ! Không uống thì thôi, đã uống thì phải từ hai chai huyết ky vuông trở lên, uống suốt ngày không say. Nhiều lần già Tư làm bậy, ông Hoàng sẵn sàng tha thứ cho rằng ngựa hay thường đá chủ. Cho tới khi ông Hoàng về nước điều khiển ngành tình báo và gián điệp. Già Tư theo về, và trong giờ phút gay go nhất đã vâng lời ra Hà Nội, phụ tá bà Hoa, người đàn bà đáng kính trước kia là bạn đường than thiết của ông Hoàng.

Tacata, tacata...

Già Tư phải lặn mình núp sau tường, giồng tư tường trong óc cũng đứt quãng. Áp lực của toán người xung phong đang lên tới cao độ nhất.

Vừa nép vào tường tránh đạn, già Tư vừa kiểm điểm lại vị trí phòng thủ và đạn dược. Trong lúc này, địch chưa thể bắn trúng, vì tường bê tông chỉ có một cửa ra vào, tuy nhiên, chắc họ sẽ ném lựu đạn. Khi ấy, già Tư đóng chặt cửa. Có phá được cửa cũng mất 5 phút, và ít nhất là một tiểu đội tử thương. Trong khẩu PPD, già Tư còn gần nửa bi đạn. Với 30 viên, bác có thể quét ngã những tên nóng ruột muốn lập công đầu. Lại còn lựu đạn nữa. Già Tư vừa buộc vào giây lưng hai trái lựu đạn Nga RGD. Loại lựu đạn này có thể làm hàng chục công an viên tan xác.

Già Tư tùm tùm cười một mình. Bác vẫn có thói quen cười một mình như thế. Hồi hoạt động ở hải ngoại, ông Hoàng thường nói với bác :

— Già Tư ơi, có lẽ trước khi chết chú cũng cười.

Phải, trước khi chết bác vẫn cười Oác...oác... Một trái lựu đạn miêng Fl vừa được quăng vào, búa ghề trong phòng dối diện vỡ nát. May bác không hề gì. Tiếp theo một loạt đạn. Già Tư giật bắn người. Đó là tiếng trung liên G-43, với băng đạn dáo dáo dác 250 viên, hết băng này có thể thay băng khác trong chớp mắt (1). Sự lầm trận của trung liên G. làm tan rã hy vọng cầm cự của người anh hùng đơn độc.

(1) *từ Goryunov 1943, cỡ đạn 7,62 ly. Loại trung liên này được coi là rất chính xác và nguy hiểm, vì nó sử dụng để và nhẹ.*

Già Tư nín thình, không bắn trả. Trung liên G. khạc đạn một hồi rồi cũng cầm bật. Mọi tiếng ồn khác cũng nín theo. Một sự im lặng khác thường, báo hiệu cho thần chết đè xuống ngôi nhà xiêu vẹo, bàn ghế đổ nát, ngói rớt đầy sân.

Lát sau có tiếng người nói:

— Chúng bị đạn rồi Tiến lên, anh em.

Già Tư nắm chặt trong tay quả lựu đạn RGD. Chờ cho tên thứ nhất gần tới, bác tung ra. Phát nổ làm tường bê tông rung chuyển tưởng như đổ sụp xuống. Những tiếng kêu thất thanh vẳng ra. Toàn xung phong bị giết không còn một mống. Già Tư thần nhiên quăng trái thứ hai, rồi đứng dậy.

Giây phút trọng đại nhất đời đã đến. Bác đặt khẩu súng lên ghế, rồi quỳ xuống lâm râm đọc kinh. Tuy sống ngang tàng, bác là người sùng đạo, ít chú nhật nào vắng mặt ở nhà thờ. Đọc kinh xong, bác ngồi ngay ngắn, châm thuốc lá hút phì phèo, như kẻ nhàn tản.

Một loạt đạn chát chúa nữa. Tiếng viên chì huy:

— Mày chịu hàng không?

Già Tư nói to:

— Chịu hàng

— Vứt súng xuống đất rồi đi ra ngoài, hai tay để lên đầu.

Già Tư cười ha hả:

— Hết đạn rồi, đừng sợ.

— Mày không ra, chúng tao sẽ ném lựu đạn vào.

— Ném đi, tôi không sợ.

Một giọng nói ngọt ngào:

— Được, nếu anh không muốn ra thì vứt súng xuống thật mạnh, chúng tôi sẽ vào. Nay, tôi báo trước, chúng tôi đông lắm, anh không lừa nổi đâu. À, còn bà già...

— Trúng đạn rồi.

Một tiếng «ò» đáp lại. Già Tư biết họ cần bắt sống để khai thác nên chịu tổn thất sinh mạng. Song bác đã quyết ở lại vĩnh viễn trong ngôi nhà quen thuộc này.

Tiếng giày đến trước cửa dừng lại:

— Anh ở đâu, lên tiếng cho biết.

Khói súng tỏa mù, gần nhau không thấy gì hết.

Già Tư đáp:

— Tôi đây. Tôi ở trong góc.

— Tiến ra gần cửa.

— Bị thương nặng, không đi được.

Một tia đèn bấm xuyên qua vùng khói. Hai người đứng ở ngưỡng cửa. Già Tư nghiêng rặng bóp cò. Rồi chạy đến gần cửa chìa súng ra ngoài khạc đạn liên tiếp. Viên đạn cuối cùng đã ra khỏi nòng, già Tư hậm hực vứt súng xuống, lùi lại một bước.

Tay bác nắm lấy cái vòng sắt gắn vào tường bê tông. Bác vận toàn lực rút mạnh ra. Bác vận một cái đinh ốc bằng kèn ống ánh: nút nổ. Bác đếm nhẩm trong miệng 1,2,3,4,5,6... Một tiếng nổ kinh thiên động địa làm bác bắn lên trần nhà rồi vật xuống. Căn phòng tan ra làm triệu mảnh. Toàn ngôi nhà bị đổ sụp. Kho vật liệu của báo Nhân dân trong phút chốc biến thành đám cháy lớn.

Trừ tốp nhân viên công an đứng ngoài đường, tất cả những người ở trong trụ sở bí mật của bà Hoa đều bẹp di dưới đống gạch vụn. Trong căn phòng bê-tông, một sự kỳ lạ đã xảy ra: không một món đồ nào còn nguyên vẹn, kể cả khẩu tiêu liên sắc mùi thuốc đạn, già Tư văng vào góc phòng, chân tay gãy nát, mà gương mặt không hề xuy xuyên.

Mặt bác Tư vẫn tươi tỉnh, pha chút ngạo nghễ như khi còn sống. Và đặc biệt là nụ cười, Đầu bác lia khỏi cổ mà nụ cười tiếp tục nở trên cái miệng cương nghị. Đúng như ông Hoàng đã nói, già Tư vẫn cười đến khi chết, cười khinh miệt cuộc sống, khinh miệt bạo lực và súng đạn.

Dáng điệu bình thản, tay xách túi đàn vĩ cầm đựng súng, Văn Bình bước rảo lại chung cư của nhân viên bộ Ngoại giao ở đường Hàng Lọng.

Ánh nắng xiên khoai buổi trưa làm chàng chói mắt. Vừa đi, chàng vừa nhớ tới cái nhìn đầy ý nghĩa của Nguyệt Thanh. Chàng phải thu hết nghị lực nếu không hồi nãy đã kéo nòng vào lòng, quên mất phận sự. Phận sự trên hết, chàng nhủ thầm.

Trước mặt chàng, hiện ra tấm bảng của ty công chính. Như bà Hoa nói, công trường ăn ra đến giữa đường, làm xe cộ chạy chậm lại. Đường Hà nội ít xe hơi, song lại nhiều xe đạp. Hơn 12 giờ là giờ tan sở, một thác người cưỡi xe đạp đổ ùn ùn về đường Hàng Lọng ra ngoại ô. Nếu xe hơi của Hồ-lếp chạy qua, bắt buộc tài xế phải thắng lại, và trong thời gian một giây đồng hồ, Văn Bình có thể thi hành ý định.

Bỗng chàng thấy nóng nóng sau gáy. Cảm giác lạ kỳ này chàng thường có mỗi khi bị theo sau. Ai theo sau? Văn Bình bàng hoàng. Nếu có người theo sau, tất chàng đã bị lộ. Và mẹ con Nguyệt Thanh cũng bị lộ. Tất nhân viên của địch đã áp vào xe hơi Nguyệt Thanh và bắt nòng rời.

Văn Bình nảy ra tư tưởng muốn quay lại để giải cứu cho nòng. Song chàng vội đổi ý kiến. Phận sự trên hết.

Chàng giả vờ dừng lại mua thuốc lá. Đặt túi đàn xuống đất, kẹp giữa hai chân, chàng khoan thai bóc gói Tam đảo, và châm lửa. Trong một thoáng, chàng nhận ra hai người lúi lúi theo sau. Thấy chàng đứng, họ cũng dừng lại.

Cặp mắt Văn Bình phóng ra một tia lửa ghê gớm. Được, chàng sẽ cho bọn theo sau một bài học đắt tiền. Chàng cầm túi đàn, lặng lẽ tiến lại, chững chịch. Đó là một ngôi nhà lầu mới cất, sơn phết sạch sẽ, trên lầu có ban công nhìn ra đường. Không ngăn ngại, Văn Bình đi thẳng vào. Theo kinh nghiệm, chàng không ngần ngại khi đột nhập một căn nhà lạ. Thái độ dửng dưng sẽ làm người trong nhà tưởng là bạn quen.

Dưới nhà là căn phòng rộng, có hai lối lên gác. Giữa hai cầu thang bằng xi măng là một cái bàn mộc. Đứng với dự tính của bà Hoa, người gác đã ra sau tắm rửa. Văn Bình trèo thang gác.

Chàng không dừng ở lầu nhất mà trèo thẳng lên lầu nhì, rồi tựa lan can nhìn xuống. Một trong hai gã đàn ông theo chàng ngoài đường thoăn thoắt chạy lên. Trong một phần trăm giây đồng hồ, chàng đã nhận rõ tướng mạo hẳn. Trạc 30, râu mép lùn

phún, tay chân khắng khịu, cặp mắt chặm chạp, hẳn chưa phải là đối thủ đồng cân đồng lượng của chàng. Đối với ngữ « dài lưng tợn vãi này », chàng chỉ cần khoèo chân nhẹ là ngã lăn ra đất, khỏi phải xử dụng atêmi nữa.

Trông bộ điệu hốt hải của hẳn, chàng biết hẳn là tay mơ, được cấp trên phái đi theo rồi về báo cáo. Hạng nhân viên có quyền bắt bớ phải có những cử chỉ bình tĩnh và nhanh nhẹn hơn.

Vào giờ ngủ trưa nên lâu nhĩ vắng ngắt, ngoại trừ ở cuối hành lang có mấy đứa trẻ đánh đáo với nhau. Văn Bình bước xuống cầu thang và đụng đầu người lạ ở thềm lâu nhất. Chàng mỉm cười :

— Anh đi đâu vội thế ?

Người lạ lúng búng như ngậm hột thị :

— Khôóóng.

Văn Bình tiến lại cánh cửa thứ nhĩ hé mở. Lúc nãy ở dưới đường chàng đã quan sát địa thế. Từ ban công phòng này, chàng có thể ngắm bản Hô-lép dễ dàng.

Chàng xô cửa vào, khoan thai như chủ nhà. Cũng may trong phòng không có ai. Tên có râu mép rảo bước qua, chàng nhòai tay ra nắm lấy áo hẳn, kéo mạnh vào: Chàng chưa cần dụng võ mà người lạ đã bỏ chứng trên sàn nhà.

Văn Bình xốc hẳn lên, đánh một atêmi vào mặt. Hẳn nằm mọp xuống, không cựa cạy nữa. Vừa khi ấy, cửa vào bếp mở tung ra. Văn Bình gặp hai người, có lẽ là cặp vợ chồng. Văn Bình mừng thầm vì không thấy con nít. Sự hiện diện của trẻ em sẽ ngăn cản phần nào công việc của chàng, một công việc tâu nhân và độc ác. Vì nếu có con

nít, chàng không thể cho chúng tự do trong khi chàng sửa soạn âm sát Hô-lép. Nhưng nếu bắt chúng im đi, chúng lại la hét ầm ỹ, trừ phi đánh cho một cái chết ngắt, điều chàng không bao giờ muốn. Và lại, binh sinh Văn Bình cố tránh phải vũ phu với dân bà, phương chi là con nít.

Người chồng cời trần để lộ bắp thịt tay cuộn cuộn. Hẳn cao hơn chàng một cái đầu, mặt vuông-mũi hẹp đi, có lẽ là võ sĩ quyền Anh. Người vợ há miệng nhìn chàng không thốt ra lời nào. Văn Bình nghiêng đầu :

— Xin lỗi.

Giọng người chồng hách dịch (có lẽ hẳn là công chức cao cấp) :

— Cái gì thế ?

Văn Bình nhã nhặn :

— Thằng này lên vào ăn cắp. Tôi đuổi hẳn lên đây và vừa quát hẳn ngã.

Người chồng khuyển cánh tay lực sĩ :

— Anh là ai ?

Chàng buột miệng một câu hớ hênh :

— Nhân viên công an.

Người chồng dân giọng :

— Công an, công an. Công an ở đâu? Anh biết tôi là ai không?

Văn Bình bước lại gần người chồng. Có lẽ tin vào bắp thịt rắn chắc của mình nên hẳn đứng nguyên, không thềm giữ thế. Người chồng lại nói

— Nhân viên công an hả? Anh đưa chứng minh thư tôi coi.

Văn Bình đáp :

— Thừa đây.

Chàng cho tay vào túi áo. Người chồng cúi xuống. Văn Bình rút ra bàn tay không, và bàn tay vô địch này đã phạt vào cuống họng đối phương. Người chồng tinh mắt, định lùi lại đỡ, nhưng không kịp nữa. Ít ai tránh được cú đánh bất thần của Văn Bình. Người chồng loạng choạng rồi ngã gục vào tường.

Cô vợ rú lên :

— Trời ơi.

Văn Bình tát trái vào má thiếu phụ. Chàng cố tinh đánh thật nhẹ, song năm đầu ngón tay của chàng đã in lên trên cái má trắng nõn. Thiếu phụ ngã ngồi xuống ghế.

Chàng nhìn đồng hồ. Còn 5 phút nữa, Hồ Lép mới tới. Chàng vực tên có râu mép dầy, tát vào má cho hắn tỉnh. Hắn mở mắt ra, chàng cắn vụn :

— Ai sai mày theo tao ?

Mặt hắn tái mét như gà cắt tiết. Hắn ngó chàng chằm chằm rồi nhắm mắt lại. Văn Bình giật tóc hắn :

— Nói mau. Ai sai mày ?

Hắn lắp bắp :

— Bộ .

— Bộ Ngoại giao phải không ?

— Phải.

— Phan Mỹ sai mày hả ?

— Phải.

— Mày theo từ ở đâu ?

— Từ hẻm Cửa Đông.

Văn Bình choáng váng. Từ Cửa Đông, nghĩa là Phan Mỹ đã phăng ra trụ sở bí mật của bà Hoa. Nghĩa là lưới hái của thần chết đã giăng xuống đầu chàng.

Chàng bấm vào xương vai hắn :

— Mày theo tao làm gì ?

Hắn kêu lên :

— Ai, ai, đau quá, ông tha cho tôi. Tôi chỉ được lệnh theo ông, còn những người khác đợi dưới xe.

— Ở đâu ?

— Chỗ cô bạn gái của ông đợi xe.

Văn Bình à một tiếng :

— Còn người cùng đi với mày ?

— Y chờ dưới nhà.

— Có lên đây không ?

— Trong 5 phút, nếu tôi chưa xuống thì y lên.

Văn Bình đã biết những điều cần biết. Chàng giáng vào thái dương hắn một át-mi. Lần này hắn giãy lên đánh dạch và tắt thở.

Chàng mang túi đàn ra ngoài ban công, đặt xuống một cái ghế dẫu. Đường Hàng Lọng vẫn đầy ắp xe đạp, xe xích lô và xe bò. Chàng cho viên đạn thứ nhất lên nòng, và cầm súng để thử nặng nhẹ. Đoạn chàng kéo ghế lại sát lan can. Lâm sự, chàng chỉ cần cúi xuống, nâng khẩu tiểu liên lên, dựa vào lan can, rồi bóp cò.

Tiếng kèn xe hơi toe toe toe đặc biệt vang lên. Xe hơi của thiếu tướng Hồ Lép.

Kèn này kêu mỗi lần ba tiếng liên tiếp, có thể làm phụ nữ yếu bóng vía phải giật mình. Đó là một hồ hênh nữa của con cáo già giảo diệp Hồ Lép. Vì kẻ ám sát chỉ cần nghe tiếng kèn là tìm ra.

Văn Bình nhìn về phía hữu. Chiếc Zil III sơn đen bóng lộn có thể soi gương được đang phóng nhanh bỗng thẳng lại và đi từ từ. Sát lề đường